

22006A1021(01)

21.10.2006

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

L 292/2

СПОРАЗУМЕНИЕ

между Европейския съюз и Република Исландия и Кралство Норвегия относно процедурата по екстрадиране между държавите-членки на Европейския съюз и Исландия и Норвегия

ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ,

от една страна, и

РЕПУБЛИКА ИСЛАНДИЯ

и

КРАЛСТВО НОРВЕГИЯ,

от друга страна,

наричани по-долу „договарящи се страни“,

КАТО ЖЕЛАЯТ да подобрят правното сътрудничество в областта на наказателното право между държавите-членки на Европейския съюз и Исландия и Норвегия, без да се накърняват разпоредбите, защитаващи човешките свободи,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че установените взаимоотношения между договарящите се страни изискват тясно сътрудничество в борбата с престъпността,

КАТО ИЗРАЗЯВАТ взаимно доверие в структурата и функционирането на правните си системи, както и в способността на всички договарящи се страни да гарантират справедлив процес,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че Исландия и Норвегия са изразили своето желание да сключат споразумение, даващо им възможност да ускорят договореностите за предаване на заподозрени лица и осъдени с държавите-членки на Европейския съюз и да прилагат процедурата за екстрадиране с държавите-членки,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че Европейският съюз също счита наличието на такова споразумение за уместно,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че за тази цел е уместно създаването на система за такава процедура по екстрадиране,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че всички държави-членки и Кралство Норвегия и Република Исландия са страни по много конвенции в областта на екстрадирането, включително Европейската конвенция по екстрадиране от 13 декември 1957 г. и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г. Скандинавските държави имат еднакви закони за екстрадиране с общо понятие за екстрадиране,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че нивото на сътрудничество съгласно Конвенцията на ЕС от 10 март 1995 г. за опростена процедура по екстрадиране и Конвенцията на ЕС от 27 септември 1996 г. относно екстрадирането трябва да бъде запазено, когато е невъзможно то да се повиши,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че решенията за издаване на заповед за арест съгласно настоящото споразумение трябва да подлежат на достатъчен контрол, което означава, че съдебният орган на страната, където е било арестувано издирваното лице, трябва да вземе решението за неговото или нейното екстрадиране,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че ролята на централните органи при изпълнение на заповед за арест съгласно настоящото споразумение трябва да бъде ограничена до практическа и административна помощ,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че настоящото споразумение зачита основни права, и по-специално Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

Настоящото споразумение не пречи на дадена страна да прилага своите конституционни правила, отнасящи се до справедлив процес, свобода на сдружаване, свобода на печата, свобода на изразяване в други медии и борбите за свобода,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че нито едно лице не следва да бъде екстрадирано, когато съществува сериозен риск то да бъде осъдено на смърт, подложено на изтезания или друго нехуманно или унизително отношение или наказание,

КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че след като всички страни са ратифицирали Конвенцията на Съвета на Европа от 28 януари 1981 г. за защита на физическите лица при автоматизираната обработка на лични данни, личните данни, обработвани във връзка с прилагането на настоящото споразумение, трябва да бъдат защитени съгласно принципите на споменатата конвенция,

СЕ ДОГОВОРИХА ЗА СЛЕДНОТО:

ГЛАВА 1

ОБЩИ ПРИНЦИПИ

Член 1

Предмет и цел

1. Договарящите се страни се задължават да усъвършенстват в съответствие с разпоредбите на настоящото споразумение процедурата по екстрадирането за целите на съдебното преследване или изпълнение на присъда между, от една страна, държавите-членки и, от друга страна, Кралство Норвегия и Република Исландия, като вземат предвид като минимум от критерии условията на Конвенцията от 27 септември 1996 г., отнасящи се до екстрадирането между държавите-членки на Европейския съюз.

2. Договарящите се страни се задължават в съответствие с разпоредбите на настоящото споразумение да гарантират, че системата за екстрадиране между, от една страна, държавите-членки и, от друга страна, Кралство Норвегия и Република Исландия се базира на механизъм за екстрадиране съгласно заповед за арест в съответствие с условията на настоящото споразумение.

3. Настоящото споразумение не намалява задължението за уважаване на основните права и основните правни принципи, установени с Европейската конвенция за правата на човека, или, при изпълнение от съдебен орган на държава-членка, на принципите, посочени в член 6 от Договора за Европейския съюз.

4. Нищо в настоящото споразумение не следва да се тълкува като забрана да бъде отказано екстрадиране на лице, по отношение на което съгласно настоящото споразумение е издадена заповед за арест, когато има основания да се смята на базата на обективни фактори, че тази заповед за арест е издадена с цел съдебно преследване или наказване на лице на основание на неговите пол, раса, религия, етнически произход, националност, език, политически възгледи или сексуална ориентация или че положението на това лице може да се влоши поради някоя от тези причини.

Член 2

Определения

1. „Договарящи се страни“ означава Европейския съюз, Кралство Норвегия и Република Исландия.

2. „Държава-членка“ означава държава-членка на Европейския съюз.

3. „Държава“ означава държава-членка, Кралство Норвегия или Република Исландия.

4. „Трета държава“ означава всяка държава, различна от държавата, както е определено в параграф 3.

5. „Заповед за арест“ означава съдебно решение, издадено от държава, за да бъде арестувано и екстрадирано от друга държава издирвано лице с цел да се проведе наказателно преследване или да се изпълни присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

Член 3

Обхват

1. Заповед за арест може да бъде издадена за действия, наказуеми съгласно законите на издалата я държава, с присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок най-малко 12 месеца или, когато е била произнесена присъда или предприета мярка, изискваща задържане, за присъди със срок най-малко четири месеца.

2. Без да се засягат разпоредбите на параграфи 3 и 4, екстрадирането се извършва, при условие че действията, за които е била издадена заповед за арест, представляват престъпление съгласно законите на държавата, която я издава, независимо от състава и описанието му.

3. Съгласно член 4, член 5, параграф 1, букви б) - ж), членове 6, 7 и 8 в никакъв случай една държава не отказва да изпълни заповед за арест, издадена във връзка с поведението на лице, което сътрудничи при изпълнение на задача, поставена от група лица за извършването на едно или повече престъпления с терористичен характер съгласно членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма и членове 1, 2, 3 и 4 от Рамковото решение от 13 юни 2002 г. за борба с тероризма, незаконния трафик на наркотици и психотропни вещества, или убийство, тежка телесна повреда, отвлечане, незаконно задържане, вземане на заложници и изнасилване, наказуеми с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок най-малко 12 месеца, дори когато това лице не участва фактически в извършване на съответното престъпление или престъпления; това съдействие е извършено умишлено и със съзнанието, че неговото или нейното участие ще спомогне за осъществяване престъпните цели на организацията.

4. Норвегия и Исландия, от една страна, и ЕС от името на някоя от държавите-членки, от друга страна, могат да декларират, че на базата на взаимност условието за двойна вина, посочено в параграф 2, не се прилага съгласно условията, установени по-долу. Изброените по-долу нарушения, ако са наказуеми в издаващата държава с присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за максимален срок от най-малко три години и както са дефинирани в законодателството на издаващата държава, съгласно условията на настоящото споразумение и без проверка на двойната вина за деянието, водят до екстрадиране съгласно заповед за арест:

- участие в престъпна организация,
- тероризъм,
- трафик на хора,
- сексуална експлоатация на деца и детска порнография,
- незаконен трафик на наркотици и психотропни вещества,
- незаконен трафик на оръжия, боеприпаси и взривни вещества,
- корупция,
- измама, включително такава, която засяга финансовите интереси на Европейските общности по смисъла на Конвенцията от 26 юли 1995 г. за защита на финансовите интереси на Европейските общности,
- изпиране на имущество, придобито от престъпление,
- подправяне на парични знаци, включително на еурото,
- престъпления, свързани с компютри,
- престъпления по отношение на околната среда, включително незаконен трафик на застрашени животински видове и на застрашени растителни видове и разновидности,
- улесняване на незаконно влизане и пребиваване,
- убийство, тежка телесна повреда,
- незаконна търговия с човешки органи и тъкани,
- отвлечане, незаконно задържане и взимане на заложенници,
- расизъм и ксенофобия,
- организиран или въоръжен грабеж,
- незаконен трафик на предмети на културата, включително антични предмети и произведения на изкуството,

- мошеничество,
- рекет и изнудване,
- подправяне и пиратство на изделия,
- подправяне на административни документи и търговия с тях,
- подправяне на платежни средства,
- незаконен трафик на хормонални препарати и други стимулатори на растежа,
- незаконен трафик на ядрени и радиоактивни материали,
- трафик на противозаконно отнети превозни средства,
- изнасилване,
- палаж,
- престъпления от компетентността на Международния наказателен съд,
- незаконно отвлечане на летателни средства или кораби,
- саботаж.

Член 4

Основания за задължително неизпълнение на заповед за арест

Държавите въвеждат задължение за изпълнителната съдебна власт да отказва изпълнение на заповед за арест в следните случаи:

1. ако престъплението, на което се основава заповедта за арест, подлежи на амнистия в държавата — изпълнител на заповедта, когато тази държава е компетентна да преследва престъплението съгласно своето наказателно право;
2. ако изпълнителният съдебен орган е информиран, че издирваното лице е било окончателно осъдено от държавата за същите действия, при условие че когато е имало присъда, същата е била излежана или се излежава в момента, или вече не може да бъде изпълнена съгласно законодателството на държавата, издала присъдата;
3. ако лицето, за което има издадена заповед за арест, не може поради своята възраст да бъде подведено под отговорност за действията, на които се основава заповедта за арест съгласно законодателството на държавата изпълнител на заповедта.

Член 5

Други основания за неизпълнение на заповед за арест

1. Държавите могат да предвидят задължение или възможност за изпълнителната съдебна власт да откаже изпълнение на заповед за арест в следните случаи:

- а) ако в някои от случаите, посочени в член 3, параграф 2, действието, на което се основава заповедта за арест, не представлява престъпление съгласно законодателството на държавата — изпълнител на заповедта; въпреки това по отношение на данъчните, митническите и борсовите задължения не се отказва изпълнение на заповед за арест на основание, че законодателството на държавата — изпълнител на заповедта, не налага същия вид данъци или такси или не предвижда същите правила по отношение на данъчните, митническите и борсовите закони като законодателството на държавата, издала заповедта;
- б) когато лицето, което е обект на заповедта за арест, е съдебно преследвано в държавата — изпълнител на заповедта, за същото действие като това, на което се основава заповедта за арест;
- в) когато съдебните органи на държавата — изпълнител на заповедта, са взели решение или да не преследват по съдебен ред престъплението, на базата на което е издадена заповедта за арест, или да спрат съдопроизводството, или когато е издадена окончателна присъда на издирваното лице в дадена държава за същите действия, което възпрепятства по-нататъшното съдебно преследване;
- г) когато наказателното преследване или наказанието на издирваното лице е без искова сила поради изтичане срока на давност съгласно законодателството на държавата — изпълнител на заповедта, и действията попадат под юрисдикцията на тази държава съгласно нейното наказателно право;
- д) ако изпълнителната съдебна власт е информирана, че издирваното лице е получило окончателна присъда от трета държава във връзка със същите действия, при условие че има присъда, присъдата е била излежана или се излежава в момента или вече не може да бъде изпълнена съгласно законодателството на издалата я страна;
- е) ако заповедта за арест е била издадена с цел изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, когато издирваното лице престоява или е гражданин, или пребивава в държавата-изпълнител на заповедта и тази държава се задължава да изпълни присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно своето национално законодателство;
- ж) когато заповедта за арест се отнася да престъпления, които:
 - и) се смятат от законодателството на държавата — изпълнител на заповедта, за извършени изцяло или частично на територията на държавата изпълнител или на място, третирано като такова;

или

- ii) са били извършени извън територията на държавата, издала заповедта, и законодателството на държавата, изпълнител на заповедта, не разрешава съдебно преследване за същите престъпления, когато са извършени извън нейната територия.

2. Всяка държава информира генералния секретариат на Съвета за кои от основанията за неизпълнение от параграф 1 тя е предвидила задължение за своите изпълнителни съдебни органи да не изпълняват заповед за арест. Генералният секретариат предоставя информацията на всички държави и на Комисията.

Член 6

Изключение за политическо престъпление

1. Не може да бъде отказано изпълнение на основание, че престъплението може да бъде разглеждано от държавата, изпълнител на заповедта, като политическо престъпление, като престъпление, свързано с политическо престъпление, или престъпление, инспирирано от политически мотиви.

2. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, може да направи изявление, така че параграф 1 да се прилага само по отношение на:

- а) престъпленията, посочени в членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;
- б) престъпен заговор или конспирация, което отговаря на описанието на поведението, посочено в член 3, параграф 3 — за извършване на едно или повече от престъпленията, посочени в членове 1 и 2 от Европейската конвенция за борба с тероризма;

и

- в) членове 1, 2, 3 и 4 от Рамковото решение от 13 юни 2002 г. за борба с тероризма.

3. Когато е издадена заповед за арест от държава, която е направила заявление, както е посочено в параграф 2, или от държава, от името на която е направено такова заявление, държавата, изпълняваща заповедта за арест, може да приложи реципрочни действия.

Член 7

Изключение за националност

1. Не може да се откаже изпълнение на основание, че издирваното лице е гражданин на държавата — изпълнител на заповедта.

2. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, могат да декларират, че гражданите на дадена държава няма да бъдат екстрадирани или че екстрадирането ще бъде разрешено при изрично определени условия.

3. Когато заповед за арест е била издадена от държава, която е направила заявление, както е посочено в параграф 2, или от държава, от името на която е било направено заявление, всяка друга държава може при изпълнение на заповедта за арест да приложи реципрочни действия.

Член 8

Гаранции, които следва да бъдат давани от издаващата държава в определени случаи

Изпълнителната съдебна власт може да изпълни заповед за арест при следните условия:

1. когато заповедта за арест е била издадена с цел изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане, наложени с решение, прието *in absentia*, и ако засегнатото лице не е било призовано лично или уведомено по друг начин за датата и мястото на изслушването, което е довело до решението, прието *in absentia*, екстрадирането може да се извърши, при условие че съдебният орган, издал заповедта, даде съответното уверение, което да гарантира на лицето, обект на заповедта за арест, че то ще има възможност да подаде заявление за повторно разглеждане на делото в държавата, издала заповедта, и да присъства на разглеждането му;
2. ако престъплението, на основание на което е била издадена заповедта за арест, се наказва с доживотен затвор или мярка, изискваща доживотно задържане, тази заповед за арест може да се изпълни, при условие че държавата, издала заповедта, даде уверение, считано за достатъчно от държавата — изпълнител на заповедта, че тя ще преразгледа наложеното наказание или мярка при поискване или най-късно в срок до 20 години или ще съдейства за използването на критерии за намаляване на присъдата, на което лицето има право съгласно законодателството или практиката на държавата, издала заповедта, имащи за цел неизпълнение на такова наказание или мярка;
3. когато лицето, което е обект на заповед за арест с цел даване под съд, е гражданин или пребиваващ в държавата — изпълнител на заповедта, екстрадиране може да се извърши, при условие че лицето, след като бъде изслушано, бъде върнато на държавата — изпълнител на заповедта, за да излежи присъдата за лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, произнесени срещу него в държавата, издала заповедта.

Член 9

Определяне на компетентните съдебни органи

1. Съдебният орган, който издава заповедта, е съдебният орган на държавата, издаваща заповедта, който е компетентен да издава заповед за арест по силата на законодателството на тази държава.
2. Изпълнителният съдебен орган е съдебният орган на държавата — изпълнител на заповедта, който е компетентен да изпълни заповедта за арест по силата на законодателството на тази държава.

При нотификацията, посочена в член 38, параграф 1, министърът на правосъдието може да бъде посочен като компетентен орган за изпълнението на заповед за арест, независимо дали министърът на правосъдието е съдебен орган съгласно националното законодателство на тази държава.

3. Договарящите се страни се информират взаимно за своите компетентни органи.

Член 10

Подаване на иск пред централните органи

1. Договарящите се страни могат да се информират взаимно за централния орган на всяка държава, която е посочила такъв орган, или, когато това е предвидено съгласно правната система на съответната държава, за повече от един централен орган, който да подпомага компетентните съдебни органи.
2. По този начин договарящите се страни могат да посочат, че като резултат от организацията на вътрешната съдебна система на съответните държави централните органи са отговорни за административното предаване и получаване на заповеди за арест, както и за цялата останала официална кореспонденция, свързана с тях. Тези указания са задължителни за всички органи на държавата, издаваща заповедта.

Член 11

Съдържание и форма на заповедта за арест

1. Заповедта за арест съдържа следната информация, определена в съответствие с формуляра, установен в приложението към настоящото споразумение:
 - а) самоличност и националност на издирваното лице;
 - б) име, адрес, номера на телефон и факс и адрес на електронната поща на съдебния орган, издаващ заповедта;
 - в) доказателство за влязла в сила присъда, заповед за арест или всяко друго влязло в сила съдебно решение със същата сила, което попада в обхвата на членове 2 и 3;
 - г) естеството и правната класификация на престъплението, по-специално по отношение на член 3;
 - д) описание на обстоятелствата, при които е било извършено престъплението, включително времето, мястото и степента на участие в престъплението на издирваното лице;
 - е) наложената санкция, ако има окончателна присъда, или предвидената скала от санкции за престъплението съгласно законодателството на държавата, издала заповедта;
 - ж) ако е възможно, други последствия от престъплението.

2. Заповедта за арест трябва да бъде преведена на официалния език или на един от официалните езици на държавата, изпълнител на заповедта. Всяка договаряща се страна може, когато бъде сключено настоящото споразумение или на по-късна дата, да декларира, че превод на един или повече други официални езици на дадена държава ще бъде приет.

ГЛАВА 2

ПРОЦЕДУРА ПО ЕКСТРАДИРАНЕ

Член 12

Предаване на заповед за арест

1. Когато местонахождението на издирваното лице е известно, съдебният орган, издаващ заповедта, може да предаде заповедта за арест директно на изпълнителния съдебен орган.

2. Съдебният орган, издаващ заповедта, може във всеки случай да реши да подаде сигнал за издирваното лице в Шенгенската информационна система (ШИС).

Такъв сигнал се подава съгласно съответните разпоредби на правото на Европейския съюз относно сигнали в ШИС за лицата за екстрадиране. Сигнал в ШИС е равностоен на заповед за арест, придружена с информацията, предвидена в член 11, параграф 1.

3. За определен преходен период, докато ШИС може да предава цялата информация, описана в член 11, сигналът е равностоен на заповед за арест до получаването на оригинала по установената и надлежна форма от изпълнителния съдебен орган.

Член 13

Подробно описание на процедурите за предаване на заповед за арест

1. Ако съдебният орган, издаващ заповедта, не познава компетентния изпълнителен съдебен орган, той прави необходимите проучвания, за да получи тази информация от държавата, изпълнител на заповедта.

2. Ако е невъзможно да използва услугите на ШИС, съдебният орган, издаващ заповедта, може да потърси помощта на Международната организация на криминалната полиция (Интерпол), за да предаде заповед за арест.

3. Съдебният орган, издаващ заповедта, може да изпрати заповедта за арест по всички сигурни начини, които дават възможност да се получат официални писмени документи при условия, позволяващи на държавата изпълнител да установи нейната автентичност.

4. Всички трудности, свързани с предаването или истинността на всеки документ, необходим за изпълнението на заповед за арест, се разрешават в преки контакти между замесените съдебни органи или, когато е възможно, с включване на централните власти на държавите.

5. Ако органът, който получава заповед за арест, не е компетентен да предприема действия по нея, той автоматично препраща заповедта за арест на компетентния орган в своята държава и съответно информира съдебния орган, издал заповедта.

Член 14

Права на издирваното лице

1. Когато издирвано лице бъде арестувано, изпълнителният компетентен съдебен орган в съответствие със своето национално законодателство запознава лицето със заповедта за арест и с нейното съдържание, както и с възможността да даде съгласие за екстрадиране на съдебния орган, издал заповедта.

2. Издирвано лице, което е арестувано с цел изпълнение на заповед за арест, има право на адвокатска защита и преводач в съответствие с националното законодателство на държавата, изпълнител на заповедта.

Член 15

Задържане на лицето

Когато едно лице е арестувано на основание на заповед за арест, изпълнителният съдебен орган взема решение дали издирваното лице трябва да остане в затвора съгласно законодателството на държавата, изпълнител на заповедта. Лицето може да бъде освободено условно по всяко време съгласно вътрешното законодателство на държавата, изпълнител на заповедта, при условие че компетентният орган на тази държава вземе всички мерки, които сметне за необходими за предотвратяване укриването на лицето.

Член 16

Съгласие за екстрадиране

1. Ако арестуваното лице даде да се разбере, че то е съгласно да бъде екстрадирано, това съгласие и, ако е възможно, изричен отказ от право на „специалното правило“, посочено в член 30, параграф 2, се дават пред изпълнителния съдебен орган в съответствие с националното законодателство на държавата, изпълнител на заповедта.

2. Всяка държава приема мерките, необходими да се гарантира, че това съгласие и, когато е възможно, отказът съгласно параграф 1 са регистрирани по начин, който да показва, че засегнатото лице ги е изразило доброволно и с пълно съзнание за последствията. За тази цел издирваното лице има право на адвокатска защита.

3. Съгласието и, когато е възможно, отказът, както е посочено в параграф 1, се регистрират официално в съответствие с процедурата, предвидена в националното законодателство на държавата, изпълнител на заповедта.

4. По принцип съгласието не може да бъде оттеглено. Всяка държава може да предвиди възможност за оттегляне на съгласие и отказ съгласно действащите разпоредби на нейното национално законодателство. В такъв случай периодът между датата на даването на съгласието и тази на неговото оттегляне не се взема предвид при установяване на сроковете, предвидени в член 20. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, могат да декларират, при нотификацията, предвидена в член 38, параграф 1, своето желание да използват тази възможност, като конкретизират процедурите и всички изменения и допълнения към тях, с помощта на които може да се осъществи оттегляне на съгласието.

Член 17

Изслушване на издирваното лице

Когато арестуваното лице не е съгласно да бъде екстрадирано съгласно член 16, то има право да бъде изслушано от изпълнителния съдебен орган в съответствие със законодателството на държавата, изпълнител на заповедта.

Член 18

Решение за екстрадиране

1. Изпълнителният съдебен орган взема решение в сроковете и при условията, определени в настоящото споразумение, дали лицето трябва да бъде екстрадирано.

2. Ако изпълнителният съдебен орган прецени, че информацията, предадена от държавата, издала заповедта, е недостатъчна за вземането на решение в полза на екстрадиране, той изисква необходимата допълнителна информация по-специално по отношение на членове 4 - 6, 8 и 11, да бъде представена възможно най-бързо и може да определи срок за получаването ѝ, като вземе предвид необходимостта от спазване на сроковете, определени в член 20.

3. Съдебният орган, издал заповедта, може по всяко време да изпраща на изпълнителния съдебен орган допълнителна полезна информация.

Член 19

Решение при получаване на многобройни искания за екстрадиране

1. Ако две или повече държави са издали европейска заповед за арест или заповед за арест за едно и също лице, решението за това, коя от заповедите за арест да бъде изпълнена, се взема от изпълнителния съдебен орган след внимателно разглеждане на всички обстоятелства и особено на сериозността и мястото на престъпленията, съответните дати на заповедите за арест и дали заповедта е била издадена за целите на съдебното преследване или за изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

2. Изпълнителният съдебен орган на държава-членка може да потърси съвета на Евроюст, когато се прави изборът съгласно параграф 1.

3. При наличието на конфликт между заповед за арест и искане за екстрадиране, представена от трета държава, решението дали заповедта за арест или молбата за екстрадиране има предимство се взема от компетентния орган на държавата изпълнител след внимателно разглеждане на всички обстоятелства, по-специално тези по параграф 1 и упоменатите в приложимата конвенция.

4. Настоящият член не накърнява задълженията на държавите съгласно устава на Международния наказателен съд.

Член 20

Срокове и процедури за вземане на решение за изпълнение на заповед за арест

1. Заповед за арест се изпълнява във възможно най-кратки срокове.

2. Когато издирваното лице се съгласи да бъде екстрадирано, окончателното решение за изпълнението на заповедта за арест трябва да бъде взето в срок 10 дни след даване на съгласието.

3. В други случаи окончателното решение за изпълнението на заповедта за арест трябва да бъде взето в срок 60 дни след арестуване на издирваното лице.

4. Когато в определени случаи заповедта за арест не може да бъде изпълнена в сроковете, установени в параграф 2 или 3, изпълнителният съдебен орган незабавно информира за това съдебния орган, издал заповедта, като посочва причините за забавянето. В този случай сроковете могат да бъдат удължени с още 30 дни.

5. Европейският съюз от името на своите държави-членки може да направи при нотифицирането, предвидено в член 38, параграф 1, заявление, в което се посочва в кои случаи параграфи 3 и 4 няма да се прилагат. Норвегия и Исландия могат да прилагат реципрочни мерки по отношение на съответните държави-членки.

6. Ако изпълнителният съдебен орган не е взел окончателно решение по заповедта за арест, той гарантира, че материалните условия, необходими за екстрадиране на лицето, са изпълнени.

7. Трябва да бъдат представени основания за всеки отказ да се изпълни заповед за арест.

Член 21

Положение до вземането на решение

1. Когато заповедта за арест е била издадена за целите на наказателно преследване, изпълнителният съдебен орган трябва:

- или да приеме, че издирваното лице следва да бъде изслушано съгласно член 22;
- или да се съгласи на временно предаване на издирваното лице.

2. Условията и продължителността на временното предаване се определят с взаимна договореност между съдебния орган, издал заповедта, и изпълнителния съдебен орган.

3. В случай на временно предаване лицето трябва да може да се върне в държавата, изпълнител на заповедта, за да присъства на изслушванията, отнасящи се до него като част от процедурата по екстрадиране.

Член 22

Изслушване на лицето преди вземането на решение

1. Издирваното лице се изслушва от съдебен орган, подпомаган от друго лице, посочено в съответствие със законодателството на държавата на съда, издал заповедта.

2. Издирваното лице се изслушва в съответствие със законодателството на държавата, изпълнител на заповедта, и условията, определени с взаимна договореност между съдебния орган, издал заповедта, и изпълнителния съдебен орган.

3. Компетентният изпълнителен съдебен орган може да посочи друг съдебен орган от своята държава, който да вземе участие в изслушването на издирваното лице, за да гарантира правилното прилагане на настоящия член и предвидените условия.

Член 23

Привилегии и имунитети

1. Когато издирваното лице се ползва от привилегия или имунитет по отношение на юрисдикцията или изпълнението в държавата-изпълнител на заповедта, сроковете, определени в член 20, не започват да текат, освен ако и се отчитат от деня в който изпълнителният съдебен орган е информиран за отказа на привилегия или имунитет.

2. Държавата — изпълнител на заповедта, гарантира, че условията, необходими за ефективното екстрадиране, се изпълняват, когато лицето вече не се ползва с такава привилегия или имунитет.

3. Когато правомощието за отказване на привилегия или имунитет принадлежи на органа на държавата изпълнител, изпълнителният съдебен орган изисква да упражни това правомощие незабавно. Когато правомощието за отказване на привилегия или имунитет принадлежи на орган на друга държава или международна организация, съдебният орган, издал заповедта, изисква упражняването на това правомощие.

Член 24

Конфликтни международни задължения

Настоящото споразумение не засяга задълженията на държавата-изпълнител на заповедта, когато издирваното лице е

било екстрадирано в тази държава от трета държава и когато това лице е защитено от разпоредбите на споразумението, съгласно което то е екстрадирано, отнасящи се до специалните правила. Държавата-изпълнител на заповедта, взема всички необходими мерки за незабавно изискване съгласието на държавата, от която е било екстрадирано издирваното лице, за да може то да бъде предадено на държавата, издала заповедта за арест. Сроковете, определени в член 20, не започват да текат до деня, в който спира прилагането на тези специални правила.

До решението на държавата, от която е било екстрадирано издирваното лице, държавата-изпълнител на заповедта, гарантира, че условията, необходими за ефективното екстрадиране, продължават да се изпълняват.

Член 25

Нотифициране на решението

Изпълнителният съдебен орган информира незабавно съдебния орган, издал заповедта, за решението си във връзка с действията, които трябва да бъдат предприети по заповедта за арест.

Член 26

Срокове за екстрадиране на лицето

1. Издирваното лице се екстрадира във възможно най-кратък срок на дата, договорена между съответните органи.

2. То следва да бъде екстрадирано не по-късно от 10 дни след окончателното решение за изпълнение на заповедта за арест.

3. Ако екстрадирането на издирваното лице в срока, установен в параграф 2, е възпрепятствано от обстоятелства извън контрола на някоя от държавите, изпълнителният съдебен орган и органът, издал заповедта, незабавно установяват връзка и се договарят за нова дата на екстрадиране. В този случай екстрадирането се осъществява в срок 10 дни от така договорената нова дата.

4. Екстрадирането може по изключение да бъде временно отложено поради важни хуманитарни причини, например ако има сериозни основания да се вярва, че то явно би застрашило живота или здравето на издирваното лице. Изпълнението на заповедта за арест се осъществява веднага щом тези основания престанат да съществуват. Изпълнителният съдебен орган незабавно информира съдебния орган, издал заповедта, и договарят нова дата за екстрадиране. В този случай екстрадирането се извършва в срок 10 дни от договорената нова дата.

5. След изтичане на сроковете, посочени в параграфи 2 - 4, ако лицето все още е под арест, то трябва да бъде освободено.

Член 27

Отсрочено или условно екстрадиране

1. Изпълнителният съдебен орган може, след като е взел решение да изпълни заповедта за арест, да отсрочи екстрадирането на издирваното лице, за да може то да бъде съдено в държавата, изпълнител на заповедта, или ако то вече е осъдено, да може да излежи на нейна територия присъдата, произнесена за действие, различно от посоченото в заповедта за арест.

2. Вместо отсрочване на екстрадирането, изпълнителният съдебен орган може временно да екстрадира издирваното лице в държавата, издала заповедта, при условия, които трябва да бъдат определени по взаимна договореност между изпълнителните съдебни органи и съдебните органи, издали заповедта. Споразумението се изготвя в писмен вид и условията са задължителни за всички органи в държавата, издала заповедта.

Член 28

Транзит

1. Всяка държава разрешава транзитно преминаване през нейната територия на издирвано лице, което се екстрадира, при условие че е получила информация за:

- а) самоличността и националността на лицето, обект на заповед за арест;
- б) наличието на заповед за арест;
- в) естеството и правната класификация на престъплението;
- г) описанието на обстоятелствата на престъплението, включително датата и мястото.

Държавата, от името на която е направена декларация съгласно член 7, параграф 2, в смисъл че нейни граждани не могат да бъдат екстрадирани или че екстрадирането ще бъде разрешено само при някои изрично определени условия, може при същите условия да откаже транзит на нейни граждани през нейна територия или да го подчини на същите условия.

2. Договарящите се страни се информират взаимно за органа, посочен от всяка държава, който е отговорен за получаване на исканията за транзит и свързаните с него документи, както и всяка друга официална кореспонденция, свързана с исканията за транзит.

3. Искането за транзитно преминаване и информацията, посочена в параграф 1, могат да бъдат адресирани до органа, посочен в параграф 2, по начин, който предвижда получаването на официален писмен документ. Държавата на транзитно преминаване използва същата процедура, за да нотифицира своето решение.

4. Настоящото споразумение не се прилага при транспортиране по въздух без планиран престой. Въпреки това, в случай на непланирано кацане, държавата — издател на заповедта, предоставя на органа, посочен в параграф 2, информацията, предвидена в параграф 1.

5. Когато транзитното преминаване се отнася за лице, което трябва да бъде екстрадирано от трета държава, настоящият член се прилага *mutatis mutandis*. По-специално изразът „заповед за арест“, както е определено в настоящото споразумение, се заменя с изречение „искане за екстрадиране“.

ГЛАВА 3

ПОСЛЕДСТВИЯ ОТ ЕКСТРАДИРАНЕТО

Член 29

Приспадане на периода на задържане в държавата — изпълнител на заповедта

1. Държавата, издала заповедта, изважда всички периоди на задържане, произтичащи от изпълнението на заповед за арест, от целия срок на задържане, който трябва да бъде излежан в държавата, издала заповедта вследствие от издадена присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане.

2. За тази цел цялата информация, отнасяща се до продължителността на задържане на издирваното лице на базата на заповедта за арест, се предава от изпълнителния съдебен орган или централната власт, посочени в член 10, на съдебния орган, издал заповедта, при екстрадирането.

Член 30

Възможно съдебно преследване за други престъпления

1. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, могат взаимно да се информират, че поради взаимоотношенията на държавите с други държави, за които се прилага същата нотификация, се приема, че е било дадено съгласие за съдебно преследване, осъждане или задържане с оглед на това да се изпълни присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за престъпление, извършено преди неговото или нейното екстрадиране, различно от това, за което той или тя са били екстрадирани, освен ако в определен случай изпълнителният съдебен орган постанови друго в своето решение по екстрадирането.

2. С изключение на случаите, посочени в параграфи 1 и 3, екстрадирано лице не може да бъде преследвано по съдебен ред, осъждано или по друг начин лишавано от свобода за престъпление, извършено преди неговото екстрадиране, различно от това, за което то е било екстрадирано.

3. Параграф 2 не се прилага в следните случаи:

- а) когато лицето, което е имало възможност да напусне територията на държавата, в която то е било екстрадирано, не е направило това в срок 45 дни от неговото окончателно освобождаване, или се е върнало на тази територия след напускането ѝ;
- б) престъплението не се наказва с присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане;
- в) наказателното съдопроизводство не води до прилагане на мярка за ограничаване на личната свобода;

- г) когато лицето би могло да подлежи на наказание или мярка, които не включват лишаване от свобода, а вместо това финансова санкция или мярка, дори ако наказанието или мярката могат да доведат до ограничаване на неговата или нейната лична свобода;
- д) когато лицето се съгласи да бъде екстрадирано, когато едновременно с това той или тя се отказват от специалното правило съгласно член 16;
- е) когато лицето, след неговото/нейното екстрадиране, изрично е отказало право на специалното правило по отношение на конкретни престъпления, предшестващи неговото/нейното екстрадиране. Отказът се дава пред компетентните съдебни органи на държавата, издала заповедта и се регистрира официално съгласно вътрешното законодателство на държавата. Отказът се изготвя по начин от който да става ясно, че лицето го е дало доброволно и с пълно съзнание за последствията. За тази цел лицето има право на адвокатска защита;
- ж) когато изпълнителният съдебен орган, който е екстрадирал лицето, даде своето съгласие в съответствие с параграф 4.

4. Искане за съгласие се представя на изпълнителния съдебен орган, придружено с информацията, упомената в член 11, параграф 1, и превод съгласно член 11, параграф 2. Съгласието се дава, когато престъплението, за което е поискано, само по себе си е основание за екстрадиране съгласно разпоредбите на настоящото споразумение. Съгласие се отказва съгласно член 4, в противен случай може да бъде отказано само съгласно член 5 или член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2. Решението се взема не по-късно от 30 дни след получаване на искането. За положенията, посочени в член 8, държавата, издала заповедта, трябва да предостави гаранциите, предвидени по него.

Член 31

Предаване или последващо екстрадиране

1. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, могат да се информират взаимно, че за взаимоотношения на държави с други държави, за които се отнася същата нотификация, съгласието за екстрадиране на дадено лице в държава, различна от държавата, изпълнител на заповедта, съгласно заповед за арест, издадена за престъпление, извършено преди неговото или нейното екстрадиране, се приема за дадено, освен ако в определен случай изпълнителният съдебен орган постанови друго в своето решение за екстрадиране.

2. При всички случаи лице, което е било екстрадирано в държавата, издала заповедта, съгласно заповед за арест, може без съгласието на държавата изпълнител да бъде екстрадирано в държава, различна от държавата — изпълнител на заповедта, съгласно заповед за арест, издадена за всяко престъпление, извършено преди неговото или нейното екстрадиране, в следните случаи:

- а) когато издирваното лице, което е имало възможност да напусне територията на държавата, в която то е било екстрадирано, не го е направило в срок 45 дни от окончателното си освобождаване или се е върнало на тази територия след напускането и;

- б) когато издирваното лице даде съгласие да бъде екстрадирано в държава, различна от държавата — изпълнител на заповедта съгласно заповед за арест. Съгласието се дава пред компетентните съдебни органи на държавата, издала заповедта, и се регистрира официално в съответствие с националното законодателство на тази държава. То се изготвя така, че да стане ясно, че засегнатото лице е направило това доброволно и с ясно съзнание за последствията. За тази цел издирваното лице има право на адвокатска защита;

- в) когато издирваното лице не е обект на специалното правило съгласно член 30, параграф 3, букви а), д), е) и ж).

3. Изпълнителният съдебен орган дава съгласието си за екстрадиране в друга държава в съответствие със следните правила:

- а) искане за съгласие се представя съгласно член 12, придружено с информацията, упомената в член 11, параграф 1, и превод съгласно член 11, параграф 2;
- б) съгласието се дава, когато престъплението, за което то е поискано, само по себе си е основание за екстрадиране в съответствие с разпоредбите на настоящото споразумение;
- в) решението се взема не по-късно от 30 дни след получаване на искането;
- г) съгласие се отказва съгласно член 4, в противен случай може да бъде отказано само съгласно член 5 или член 6, параграф 2 и член 7, параграф 2.

За положенията, посочени в член 8, държавата, издала заповедта, трябва да предостави гаранциите, предвидени в него.

4. Независимо от разпоредбите на параграф 1 лице, което е било предадено по силата на заповед за арест, не се екстрадира в трета държава без съгласието на компетентния орган на държавата, която е предала лицето. Такова съгласие се дава в съответствие с конвенциите, по които тази държава има задължения, както и съгласно националното ѝ законодателство.

Член 32

Предаване на собственост

1. По искане на съдебния орган, издал заповедта, или по негова инициатива изпълнителният съдебен орган в съответствие с националното си законодателство конфискува и предава собственост, която:

- а) може да бъде необходима като доказателство; или
- б) е била придобита от издирваното лице в резултат на престъплението.

2. Собствеността, посочена в параграф 1, се предава дори ако заповедта за арест не е била изпълнена поради смърт или бягство на издирваното лице.

3. Ако собствеността по алинея 1 подлежи на отнемане или конфискация на територията на държавата, изпълнител на заповедта, последната може, ако собствеността е необходима за предстоящо наказателно съдопроизводство, временно да я задържи или да я предаде на държавата, издала заповедта, при условие да бъде върната.

4. Всички права, които държавата, изпълнител на заповедта, или трети страни са придобили върху собствеността, посочена в параграф 1, се запазват. Когато такива права съществуват, държавата, издала заповедта, връща собствеността без задължение за държавата, изпълнител на заповедта, веднага след прекратяване на наказателното съдопроизводство.

Член 33

Разходи

1. Разходите, направени на територията на държавата изпълнител за изпълнение на заповедта за арест, са за сметка на тази държава.

2. Всички останали разходи са за сметка на държавата, издала заповедта.

ГЛАВА 4

ОБЩИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 34

Връзка с други юридически документи

1. Без да се засяга тяхното прилагане в отношенията между държавите и трети държави, настоящото споразумение от момента на влизането си в сила заменя съответните разпоредби от следните конвенции, действащи в сферата на екстрадирането в отношенията между Норвегия и Исландия, от една страна, и държавите-членки, от друга страна:

- а) Европейската конвенция за екстрадиране от 13 декември 1957 г. и допълнителния протокол към нея от 15 октомври 1975 г., втория допълнителен протокол към нея от 17 март 1978 г. и Европейската конвенция за борба с тероризма от 27 януари 1977 г., що се отнася до екстрадирането, изменена с протокола от 2003 г., след влизането му в сила;
- б) дял III, глава 4 от Конвенцията от 19 юни 1990 г. за прилагането на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. за постепенно премахване на контрола по общите граници;
- в) разпоредбите, свързани с Шенген, съгласно конвенциите на ЕС за екстрадиране от 1995 и 1996 г., доколкото те са в сила.

2. Държавите могат да продължат да прилагат двустранни или многостранни споразумения или договорености, действащи по време на сключване на настоящото споразумение, доколкото такива споразумения или договорености позволяват целите на настоящото споразумение да бъдат разширени и допълнени, за да се опростят или улеснят допълнително процедурите за екстрадиране на лица, които са обект на заповед за арест. Договарящите се страни се уведомяват взаимно за всички такива споразумения или договорености.

3. Държавите могат да сключват двустранни или многостранни споразумения или договорености, след като настоящото споразумение влезе в сила, доколкото такива споразумения или договорености позволяват предписанията на настоящото споразумение да бъдат разширени или допълнени и допринасят за по-нататъшно опростяване или улесняване на процедурите за екстрадиране на лица, които са обект на заповед за арест, като определят по-кратки срокове от тези, установени в член 20, като разширяват списъка с престъпления съгласно член 3, параграф 4, като допълнително ограничават основанията за отказ, предвидени в членове 4 и 5, или като намаляват прага, предвиден в член 3, параграф 1 или 4.

Споразуменията или договореностите съгласно първата алинея не могат по никакъв начин да повлияят на отношенията с държави, които не са страни по тях.

Договарящите се страни се информират взаимно за всяко такова ново споразумение или договореност съгласно първата алинея в срок три месеца след подписването му.

4. Когато конвенциите или споразуменията, посочени в параграф 1, се прилагат по отношение на територии на държави или територии, за чиито външни отношения дадена държава носи отговорност, за които настоящото споразумение не се прилага, тези документи продължават да регулират взаимоотношенията между тези територии и другите държави.

Член 35

Преходни разпоредби

1. Исканията за екстрадиране, получени преди датата на влизане в сила на настоящото споразумение, продължават да се регулират от действащите документи, отнасящи се до екстрадирането. Исканията, получени след тази дата, подлежат на регулиране с настоящото споразумение.

2. Норвегия и Исландия, от една страна, и Европейският съюз от името на своите държави-членки, от друга страна, при нотифицирането, предвидено по член 38, параграф 1, заявяват, че като държава — изпълнител на заповедта, държавата ще продължава да прилага системата за екстрадиране, действаща преди влизането в сила на настоящото споразумение, по отношение на престъпления, извършени преди дата, определена с него. Въпросната дата не може да бъде по-късна от датата на влизане в сила на настоящото споразумение. Това заявление може да бъде оттеглено по всяко време.

Член 36**Уреждане на спорове**

Всеки спор между Исландия или Норвегия и държава-членка на Европейския съюз, отнасящ се до тълкуването или прилагането на настоящото споразумение, може да бъде отнесен от страна по спора до съвещание на представители на правителствата на държавите-членки на Европейския съюз и на Исландия и Норвегия с оглед неговото решаване в срок шест месеца.

Член 37**Съдебна практика**

Договарящите се страни, за да постигнат колкото е възможно по-голямо еднообразие в прилагането и тълкуването на разпоредбите на настоящото споразумение, постоянно наблюдават развитието на съдебната практика на Съда на Европейските общности, както и развитието на precedentите на компетентните съдилища на Исландия и Норвегия, отнасящо се до тези разпоредби и разпоредбите на подобни инструменти по екстрадирането. За тази цел се създава механизъм, който да гарантира редовен обмен на такива факти от съдебната практика.

Член 38**Нотификации, декларации, влизане в сила**

1. Договарящите се страни се информират взаимно за завършване на процедурите, необходими за изразяване на тяхното съгласие за обвързване с настоящото споразумение.

2. При нотифицирането съгласно параграф 1 договарящите се страни правят следните нотификации или декларации, предвидени в член 5, параграф 2, член 9, параграф 3, член 28, параграф 2 и член 34, параграф 2 от настоящото споразумение, и могат да направят някои от съобщенията или декларации, предвидени в член 3, параграф 4, член 6, параграф 2, член 7, параграф 2, член 10, параграф 1, член 11, параграф 2, член 16, параграф 4, член 20, параграф 5, член 30, параграф 1, член 31, параграф 1 и член 35, параграф 2 от настоящото споразумение. Декларациите и нотификациите, посочени в член 3, параграф 4, член 10, параграф 1 и член 11, параграф 2 могат да бъдат направени по всяко време. Декларациите или нотификациите, посочени в член 9, параграф 3 и член 28, параграф 2, могат да бъдат преработени, а тези, посочени в член 5, параграф 2, член 6, параграф 2, член 7, параграф 2, член 10, параграф 1, член 16, параграф 4, член 20, параграф 5, член 34, параграф 2 и член 35, параграф 2, могат да бъдат оттеглени по всяко време.

3. Когато Европейският съюз направи такива декларации или нотификации, той посочва за коя от неговите държави-членки се прилага декларацията.

4. Настоящото споразумение влиза в сила на първия ден от третия месец след деня, в който генералният секретар на Съвета на Европейския съюз е установил, че всички формални изисквания, отнасящи се до изразяването на съгласие от договарящите се страни по настоящото споразумение, са изпълнени.

Член 39**Присъединяване**

Присъединяването на нови държави-членки към Европейския съюз поражда права и задължения съгласно настоящото споразумение между тези нови държави-членки и Исландия и Норвегия.

Член 40**Общо преразглеждане**

Договарящите се страни са съгласни да извършат общо преразглеждане на настоящото споразумение не по-късно от пет години след неговото влизане в сила, и по-специално на декларациите, направени съгласно член 3, параграф 4, член 6, параграф 2, член 7, параграф 2 и член 20, параграф 5 от настоящото споразумение. Когато декларациите, посочени в член 7, параграф 2, не се подновяват, срокът им изтича пет години след влизането в сила на настоящото споразумение. Преразглеждането се отнася по-специално до практическото приложение, тълкуване и усъвършенстване на споразумението и може да включи също и такива въпроси като последствията от по-нататъшно разрастване на Европейския съюз, свързано с предмета на настоящото споразумение.

Член 41**Прекратяване**

1. Настоящото споразумение може да бъде прекратено от договарящите се страни. При прекратяване от страна на Исландия или Норвегия настоящото споразумение остава в сила между Европейския съюз и договарящата се страна, за която то не е прекратено.

2. Прекратяването на настоящото споразумение по смисъла на параграф 1 влиза в сила шест месеца след депозирането на нотификация за прекратяване. Процедурите по изпълнение на висящите молби за екстрадиране към тази дата се изпълняват в съответствие с разпоредбите на настоящото споразумение.

Член 42**Депозитар**

1. Генералният секретар на Съвета на Европейския съюз изпълнява ролята на депозитар за настоящото споразумение.

2. Депозитарят оповестява публично информация за всяка нотификация или декларация, направени във връзка с настоящото споразумение.

Съставено във Виена на 28 юни 2006 г. в един-единствен оригинал на английски, гръцки, датски, естонски, ирландски, исландски, испански, италиански, латвийски, литовски, малтийски, немски, нидерландски, норвежки, полски, португалски, словашки, словенски, унгарски, фински, френски, чешки и шведски език, като текстовете на всеки един от тези езици са еднакво автентични.

Fyrir hönd Evrópusambandsins
 For Den europeiske union
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Thar ceann an Aontais Eorpaigh
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Ghall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 På Europeiska unionens vägnar

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands
 For Republikken Island
 Por la República de Islandia
 Za Íslandskou republiku
 For Republikken Island
 Für die Republik Island
 Íslandi Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας
 For the Republic of Iceland
 Pour la République d'Islande
 Thar ceann Phoblacht na hÍoslainne
 Per la Repubblica d'Islanda
 Islandes Republikas vārdā
 Islandijos Respublikos vardu
 Az Izlandi Köztársaság részéről
 Ghar-Repubblika ta' l-Iżlanda
 Voor de Republiek IJsland
 W imieniu Republiki Islandii
 Pela República da Islândia
 Za Íslandskú republiku
 Za Republiko Islandijo
 Islannin tasavallan puolesta
 På Republiken Islands vägnar

Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs
 For Kongeriket Norge
 Por el Reino de Noruega
 Za Norské království
 For Kongeriget Norge
 Für das Königreich Norwegen
 Norra Kuningriigi nimel
 Για το Βασίλειο της Νορβηγίας
 For the Kingdom of Norway
 Pour le Royaume de Norvège
 Thar ceann Ríocht na hIorua
 Per il Regno di Norvegia
 Norvēģijas Karalistes vārdā
 Norvegijos Karalystės vardu
 A Norvég Királyság részéről
 Ghar-Renju tan-Norveġja
 Voor het Koninkrijk Noorwegen
 W imieniu Królestwa Norwegii
 Pelo Reino da Noruega
 Za Nórske kráľovstvo
 Za Kraljevino Norveško
 Norjan kuningaskunnan puolesta
 På Konungariket Norges vägnar

